

Vejledning om genopretningsplaner for pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I

Indholdsfortegnelse:

1. Indledning og anvendelsesområde
2. Proportionalitet og forenkledte genopretningsplaner
3. ~~Reguleringsmæssig teknisk standard~~ Den delegerede forordning om genopretningsplaners indhold
4. EBA teknisk råd om kritiske funktioner og centrale forretningsområder
5. Scenarier med alvorlig makroøkonomisk og finansiell stress
6. Kvalitative og kvantitative indikatorer
7. Genopretningsmodeller og genopretningstiltag
- 6-8. Fusionsparter

1. Indledning og anvendelsesområde

Formålet med denne vejledning er at give et samlet overblik over reglerne om genopretningsplaner og vejlede om anvendelsen heraf. Det gælder særligt de danske reglers sammenhæng med de europæiske regler på området, herunder den ~~reguleringsmæssige tekniske standard~~ delegerede forordning, der er baseret på EBA's reguleringsmæssige tekniske standard (regulatory technical standard, som forkortes RTS) om indholdet af genopretningsplaner, som ~~EBA har udarbejdet til~~ Kommissionen har vedtaget jf. BRRD artikel 5 (10), 3. afsnit. Den delegerede forordning har således erstattet den RTS, som tidligere var gældende på området.

En genopretningsplan eller en koncerngenopretningsplan (herefter genopretningsplan) er et ledelsesværktøj, som først og fremmest har til formål at forebygge, at virksomheden kommer i så alvorlige vanskeligheder, at det bliver nødvendigt at afvikle den. Udarbejdelsen af genopretningsplan er således ikke alene en planlægningsøvelse for, hvad virksomheden skal gøre i en krisesituation. Den definerer også, hvordan virksomheden skal indrette sig i almindelige tider. En genopretningsplan vil dermed være med til at sikre, at virksomheden identificerer problemer og sætter de nødvendige tiltag i værk med henblik på at sikre virksomhedens levedygtighed på længere sigt.

Regelgrundlaget for udarbejdelse af genopretningsplan er § 71 a og § 71 b i lov om finansiell virksomhed med tilhørende bekendtgørelse om genopretningsplaner (bekendtgørelse nr. 724 af 27. maj 2015). Reglerne gennemfører dele af reglerne om genopretningsplaner i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber (herefter BRRD).

Vejledningen er henvendt til alle de virksomheder, som er omfattet af bekendtgørelsens § 1.

I BRRD har Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) fået en række bemyndigelser til at udarbejde retningslinjer og en reguleringsmæssig tekniske standard. ~~EBA har udarbejdet følgende~~ internationale dokumenter er relevante:

- **Retningslinjer** for mulige scenarier til brug i genopretningsplaner
- **Retningslinjer** for minimumslisten over kvalitative og kvantitative indikatorer i genopretningsplaner

- **Retningslinjer** om forenklede forpligtelser (engelsk)
- **Reguleringsmæssig teknisk standard** Kommissionens Delegerede Forordning nr. 2016/1075 af 23. marts 2016 om kravene til indholdet af genopretningsplaner (engelsk)
- **Teknisk råd** om kritiske funktioner og centrale forretningsområder (engelsk)

Retningslinjerne for mulige scenarier til brug i genopretningsplaner og for minimumslisten over kvalitative og kvantitative indikatorer i genopretningsplaner kan findes i EU lovsamlingen på Finanstilsynets hjemmeside. De øvrige dokumenter er tilgængelige på EBA's hjemmeside eller EUR-lex.

Retningslinjerne om forenklede forpligtelser giver Finanstilsynet mulighed for at differentiere reglerne for indholdet af genopretningsplaner i BRRD under hensyn til de omfattede virksomheders forskellige karakteristika ud fra et proportionalitetsprincip. Finanstilsynet har udmøntet dette i regler om forenklede genopretningsplaner. Finanstilsynet har i bekendtgørelse om genopretningsplaner gennemført retningslinjerne ud fra et centralt kriterium omkring virksomhedernes størrelse, således at genopretningsplanerne for mindre virksomheder er enklere i forhold til genopretningsplanerne for større virksomheder. Vurderingen foretages på baggrund af virksomhedens seneste aflagte årsrapport. Virksomheder, der er identificeret som systemisk vigtige (SIFI'er), kan ikke underlægges forenklede forpligtelser, hvilket fremgår af EBA-retningslinjerne om forenklede forpligtelser.

I forhold til § 1 i bekendtgørelse om genopretningsplaner om anvendelsesområdet gælder bekendtgørelsen både individuelle genopretningsplaner og koncerngenopretningsplaner. For koncerngenopretningsplaner er udgangspunktet, at denne skal udarbejdes af den øverste modervirksomhed. Dette fremgår af bekendtgørelsens § 2, stk. 1, som henviser til § 71 b i lov om finansiel virksomhed. Samtidig fremgår det af bekendtgørelsens § 1, stk. 2, at "virksomhed" både dækker over individuelle virksomheder og de koncerner, som er omfattet af bekendtgørelsen.

Koncerngenopretningsplanen i koncerner, der er identificeret som systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI), og med mere end én virksomhed skal inddrage, hvordan væsentlige kreditinstitutdøtre kan genoprettes selvstændigt (i det teoretiske tilfælde), hvor det ikke er muligt for koncernen at støtte dem. Planen for døtrene ~~kan være en selvstændig plan, men det er også i medfør af § 71 b i lov om finansiel virksomhed muligt, at denne plan fysisk indgår i indgå~~ i koncerngenopretningsplanen, og i øvrigt trækker på elementer og analyser i denne, men i særlige tilfælde kan der udarbejdes en selvstændig plan for dattervirksomheden. ~~Planen skal dog være specifikt identificérbare, således at datteren~~ skal dog overordnet set selvstændigt leve op til kravene. Bestyrelsen for en væsentlig kreditinstitutdatter skal godkende den relevante ~~og enkelt identificérbare~~ del om datteren i koncernplanen eller en eventuel selvstændig plan.

Indsendelsesfristen for koncerngenopretningsplaner følger fristen for SIFI'er, jf. § 10 stk. 1, i bekendtgørelsen.

I koncerner, hvor det eksempelvis kun er et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et fondsmæglerselskab I, som udløser kravet om koncerngenopretningsplan, skal koncerngenopretningsplanen afspejle de krav, der stilles til den virksomhed, som udløser kravet. Dvs. i koncerner, hvor det eksempelvis udelukkende er et fondsmæglerselskab I, som udløser kravet, kan der udarbejdes en genopretningsplan efter bekendtgørelsens § 2, stk. 6, nr. 1, hvorefter det beskrives, hvordan selskabet vil kunne foretage en solvent likvidation, eller der kan udarbejdes en kapitalfremskaffelsesplan, jf. § 2, stk. 6, nr. 2. Denne koncerngenopretningsplan skal godkendes af bestyrelsen for holdingvirksomheden samt bestyrelsen for den virksomhed, som har udløst kravet om koncerngenopretningsplan.

Indsendelsesfristen for koncerngenopretningsplanen, hvori der udelukkende indgår et fondsmæglerselskab I, følger indsendelsesfristen for fondsmæglerselskabet I, jf. bekendtgørelsens § 10, stk. 3.

2. Proportionalitet og forenklede genopretningsplaner

Princippet om forenklede forpligtelser er udmøntet i bekendtgørelsens § 2 og omtales ”forenklede genopretningsplaner”. Ved en forenklet genopretningsplan forstås en genopretningsplan, som ikke skal opfylde alle kravene på området. Det drejer sig primært om den reguleringsmæssige tekniske standarddelegerede forordning artikel 3 til 15 om kravene til indholdet af genopretningsplaner, men også retningslinjerne fra EBA om mulige scenarier i genopretningsplaner og om kvantitative og kvalitative indikatorer.

Ved udformningen af bestemmelsen har det således været formålet at finde en proportional tilgang under hensyntagen til, at artikel 4 i BRRD ikke giver mulighed for at undtage virksomheder fra kravet om genopretningsplan. Det følger samtidig af retningslinjerne om forenklede forpligtelser, at alle kriterier skal vurderes. Finanstilsynet har i forbindelse med bekendtgørelsens § 2 om forenklede genopretningsplaner foretaget en vurdering af, at de øvrige kriterier ikke fører til ændrede krav til den enkelte virksomheds genopretningsplan.

Med henvisning til de øvrige kriterier i retningslinjerne om forenklede forpligtelser om eksempelvis forretningsmodel eller selskabsstruktur vil Finanstilsynet efter en konkret vurdering kunne lempe kravene yderligere end de krav til forenklede genopretningsplaner, som fremgår af bekendtgørelsens § 2. Dette vil eksempelvis være tilfældet for virksomheder, som falder under bekendtgørelsens § 2, stk. 3, men hvor virksomhedens forretningsmodel primært er baseret på enkel ind- og udlånsvirksomhed. Ligeledes vil Finanstilsynet efter en konkret vurdering kunne skærpe kravene til den enkelte virksomheds genopretningsplan, hvis forretningsmodellens kompleksitet ikke reflekteres tilstrækkeligt af balancens størrelse.

Vejledningen er udtryk for mindstekravene til indholdet af den enkelte virksomheds genopretningsplan. En virksomhed bør således altid overveje behovet for, om virksomhedens forretningsmodel m.v. indebærer, at den skal gå videre end denne vejledning, da det afgørende er, om virksomheden får udarbejdet en genopretningsplan, som er passende i forhold til den enkelte virksomhed.

I de følgende afsnit i punkt 2.1 til 2.4 skitseres de overordnede krav, der stilles til den enkelte gruppe af virksomheders genopretningsplaner med henblik på at give en overordnet vejledning om kravene til indholdet af den enkelte virksomheds genopretningsplan, herunder kravene til indholdet af forenklede genopretningsplaner.

2.1. Mindre pengeinstitutter med balance på eller under 1 mia. kr.

Det følger af bekendtgørelsens § 2, stk. 4, at pengeinstitutter med en balance på eller under 1 mia. kr. kan opfylde kravet om genopretningsplan ved at indsende den kapitalfremskaffelsesplan, som instituttet i forvejen udarbejder i henhold til bilag 1, pkt. 14, i bekendtgørelse om opgørelse af risikoeksponeringer, kapitalgrundlag og solvensbehov (bekendtgørelse nr. 295 af 27. marts 2014).

Det fremgår videre, at kapitalfremskaffelsesplanen skal suppleres med kapitalindikatorer, jf. bekendtgørelsens § 5, stk. 2. Mindre pengeinstitutter, som skal vælge en kapitalindikator, kan nøjes med at vælge en eller flere af de indikatorer, som er nævnt i bekendtgørelsens bilag 2 afsnit C. Dvs. indikatorer på den egentlige kernekapitalprocent, samlet kapitalprocent og gearingsgraden.

Endelig fremgår det af bekendtgørelsens § 3, at mindre pengeinstitutter også skal angive mulige fusionsparter, som instituttet kan tage kontakt til.

Når et mindre pengeinstitut har suppleret kapitalfremskaffelsesplanen med disse oplysninger, kan dette udgøre instituttets genopretningsplan, som skal indsendes til Finanstilsynet senest den 1. januar 2016. Herefter skal planen kun indsendes i det omfang, der er ændringer, fx ændringer vedrørende kapitalfremskaffelsesplanen eller mulige fusionsparter.

2.2 Fondsmæglerselskaber I

Det følger af bekendtgørelsens § 2, stk. 6, at fondsmæglerselskaber I kan opfylde kravet om genopretningsplan ved at udarbejde en enkelt plan, der beskriver, hvordan selskabet kan likvideres solvent.

Fondsmæglerselskabet I kan også vælge at udarbejde en genopretningsplan, der svarer til den kapitalfremskaffelsesplan, som pengeinstitutter udarbejder i henhold til bilag 1, pkt. 14, i bekendtgørelse om opgørelse af risikoeksponeringer, kapitalgrundlag og solvensbehov (bekendtgørelse nr. 295 af 27. marts 2014). Fondsmæglerselskaber I er i dag undtaget kravet om udarbejdelse af kapitalfremskaffelsesplan. Hvis selskabet vælger at udarbejde en sådan plan, vil den skulle suppleres med indikatorer, og fondsmæglerselskabet I kan som mindre pengeinstitutter nøjes med at vælge at supplere planen med en eller flere af de indikatorer, som er nævnt i bekendtgørelsens bilag 2 afsnit C dvs. indikatorer på den egentlige kernekapitalprocent, samlet kapitalprocent og gearingsgraden.

Uanset hvilken genopretningsplan fondsmæglerselskaber I vælger at udarbejde, skal disse indsendes til Finanstilsynet senest den 1. januar 2016 og herefter udelukkende i det omfang, der er opdateringer til planen.

2.3. Pengeinstitutter med en balance over 1 mia. kr. og under 12 mia. kr.

Det følger af bekendtgørelsens § 2, stk. 3, at pengeinstitutter med en balance over 1 mia. kr. og under 12 mia. kr. kan udarbejde forenkledte genopretningsplaner, såfremt virksomheden sikrer, at planen er tilstrækkelig og dækkende for virksomhedens individuelle forhold.

I dette krav ligger, at virksomheden ikke skal forholde sig til det fulde regelsæt på genopretningsområdet. Det gælder særligt den ~~reguleringsmæssige tekniske standarddelegerede forordning~~ om kravene til indholdet af genopretningsplaner, som omtales nærmere i afsnit 3.

Kravet om, at planen skal være tilstrækkelig og dækkende for virksomhedens individuelle forhold, skal være med til at sikre, at alle virksomheder, som omfattes af § 2, stk. 3, får udarbejdet en plan, der er relevant og operationel for den enkelte virksomhed. Der vil således være forskel på den plan, som en virksomhed med en balance lige over 1 mia. kr. udarbejder og den plan, som en virksomhed med en balance lige under 12 mia. kr. udarbejder.

I forhold til bekendtgørelsens krav i § 4 om stressscenarier vil det afgørende være hvilke scenarier, der er relevante for den pågældende virksomhed. For virksomheder omfattet af § 2, stk. 3, vil det typisk være scenarier, som f.eks. en forøgelse af virksomhedens nedskrivningsprocent, fald i sikkerhedsværdierne af belånte ejendomme eller fald i afregningspriser i landbruget. Det mest relevante er, at stresstestene adresserer instituttets individuelle risici. Instituttet kan dog anvende Finanstilsynets makro stresstest, såfremt instituttet kan anvende dette på en relevant måde i forhold til instituttets specifikke risici.

Det vil også være denne gruppe af virksomheder, som kan anvende LOPI's likviditetsstresstestmodel jf. afsnit 5 nedenfor.

I forhold til bekendtgørelsens krav om genopretningsindikatorer vil det, for denne kategori af virksomheder, typisk være tilstrækkeligt at opstille indikatorer inden for de 4 første fire kategorier, dvs. i forhold til kapital, likviditet, profitabilitet samt aktivernes kvalitet jf. bekendtgørelsens bilag 2, afsnit A. Der henvises i øvrigt til afsnit 6 om indikatorer.

Hvis en virksomhed identificerer væsentlige markedsrisici, skal den også overveje at medtage indikatorer inden for denne kategori. Sådanne markedsrisici vil ofte blive identificeret i forbindelse med udarbejdelsen af virksomhedens stressscenarier. Virksomheder i den øvre ende, dvs. med en balance tæt på 12 mia. kr. bør dog overveje at medtage både markedsbaserede og makroøkonomiske indikatorer.

Virksomheder omfattet af bekendtgørelsens § 2, stk. 3, kan i beskrivelsen af kritiske funktioner og centrale forretningsområder som udgangspunkt henvise til afviklingslovens definition af kritiske funktioner. Virksomheder med balancer tæt på 12 mia. kr. bør overveje, om der er centrale forretningsområder, som skal beskrives jf. afsnit 4 nedenfor.

Ved beskrivelse af genopretningstiltag behøver virksomheder inden for denne kategori ikke at anvende genopretningsmodeller, som beskrevet nedenfor i afsnit 7, men kan udelukkende beskrive genopretningstiltag. Uanset, om der beskrives genopretningsmodeller eller genopretningstiltag i genopretningsplanen, skal planen indeholde en vurdering af realismen og tidshorisonten for anvendelsen af disse tiltag/modeller, også i forhold til, på hvilket tidspunkt i en eventuel krisesituation tiltaget kan bruges/anvendes.

Endelig skal virksomheder inden for denne kategori også angive mulige fusionsparter, med mindre virksomheden med henvisning til dens forretningsmodel finder, at der ikke er mulige fusionsparter.

2.4. Pengeinstitutter med en balance over 12 mia. kr.

Det følger af bekendtgørelsens § 2, stk. 2, at pengeinstitutter med en balance over 12 mia. kr., der ikke er udpeget som systemisk vigtige, jf. §§ 308 og 310 i lov om finansiel virksomhed samt realkreditinstitutter, der ikke er udpeget som systemisk vigtige i medfør af § 308 i lov om finansiel virksomhed, kan udarbejde en forenklet genopretningsplan, såfremt virksomheden i genopretningsplanen konkret vurderer, at de udeladte dele ikke er relevante for virksomheden.

Det betyder, at disse virksomheder i forbindelse med udarbejdelse af genopretningsplan på samme måde som SIFI'er skal forholde sig til alle reglerne i bekendtgørelsen herunder bilagene samt den ~~reguleringsmæssige tekniske standarddelegerede forordning~~ om genopretningsplaner, jf. nedenfor under punkt 3. Det er muligt at udelade en række af kravene i den ~~reguleringsmæssige tekniske standarddelegerede forordning~~, da en række af disse krav er møntet på grænseoverskridende koncerner. Virksomheder med en balance over 12 mia. kr. skal således følge ~~RTS'en~~ den delegerede forordning samt EBAs retningslinjer om mulige scenarier i genopretningsplaner og om kvalitative og kvantitative indikatorer i genopretningsplaner. Det er forventningen, at disse virksomheder vil have stressscenarier, som både berører virksomheden selv, begivenheder, der berører hele det finansielle system, samt også et kombineret stressscenarie jf. bekendtgørelsens § 4, stk. 2.

Virksomheder omfattet af denne kategori skal også i genopretningsplanen medtage indikatorer omfattet af bilag 2 afsnit A og B, og skal således overveje at opstille indikatorer i forhold til samtlige 15 indikatorer, jf. bilag 2 afsnit C, jf. også afsnit 6 nedenfor.

Muligheden for at udarbejde forenkledede genopretningsplaner ved at udelade visse dele er udtryk for et såkaldt "comply or explain" princip, hvor virksomheden forklarer, hvorfor der eventuelt er dele af kravene til en genopretningsplan, som ikke er medtaget.

2.5. Virksomheder, der er udpeget som systemisk vigtige (SIFI'er).

Virksomheder der er udpeget som systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI'er) i medfør af § 308 eller § 310 i lov om finansiel virksomhed, er ikke underlagt princippet om forenkledede forpligtelser og kan således ikke udarbejde forenkledede genopretningsplaner.

Kravet betyder, at SIFI'er skal forholde sig til alle reglerne om genopretningsplaner. Det gælder både de danske og samtlige europæiske regler. Hvor den ~~reguleringsmæssige tekniske standarddelegerede forordning~~ samt retningslinjerne om indikatorer og scenarier opstiller en valgfrihed og en mulighed for virksomheden for at beskrive, at et element ikke er relevant, gælder dette dog også for SIFI'er.

2.6. Forholdet til kapitalfremskaffelsesplanen og likviditetsberedskabsplanen

Virksomheder omfattet af bekendtgørelse om genopretningsplaner kan ~~indarbejde~~ anvende hele eller dele

af de almindelige risikostyringsplaner, eksempelvis kapitalfremskaffelsesplanen, jf. bilag 1, pkt. 14, i bekendtgørelse om opgørelse af risikoeksponeringer, kapitalgrundlag og solvensbehov (bekendtgørelse nr. 295 af 27. marts 2014) i genopretningsplanen. Uanset om eksempelvis kapitalfremskaffelsesplanen ~~indarbejdes anvendes~~ i genopretningsplanen, ~~eller om den er en separat plan~~, skal det være klart, hvordan planerne hænger sammen. Beredskabsplanerne skal være separat genkendelige i forhold til genopretningsplanen, og beredskabsplanerne må ikke miste deres funktion og formål ved at blive anvendt i genopretningsplanen. Det samme gælder likviditetsberedskabsplanen.

Kapitalfremskaffelses- og likviditetsberedskabsplanen er en del af den almindelige risikostyring, hvor formålet med genopretningsplanen er at forebygge, at virksomheden kommer i så alvorlige vanskeligheder, at det bliver nødvendigt at afvikle den. Således må det forventes, at genopretningsplanen er mere vidtgående end de planer, som kan anvendes i den normale risikostyring, og virksomhederne skal i deres genopretningsplaner tage højde for, at visse kapitalfremskaffelses- og likviditetstiltag kan være brugt allerede i den almindelige risikostyring.

3. Reguleringsmæssig teknisk standard Den delegerede forordning om genopretningsplaners indhold

Kommissionen har vedtaget delegeret forordning 2016/1075 af d. 23. marts 2016 (den delegerede forordning) på baggrund af EBA har udarbejdet forslag til reguleringsmæssig teknisk standard (RTS) om kravene til genopretningsplaners indhold, som ~~Kommissionen efterfølgende skal vedtage~~ EBA har udarbejdet.

RTS'en Den delegerede forordning er ~~udarbejdet vedtaget~~ med hjemmel i artikel 5 (10), 3. afsnit i BRRD. Det fremgår af RTS'ens resumé begrundelsen for den delegerede forordning, afsnit 3 A, at ~~alle elementer i~~ BRRD's afsnit A er dækket af RTS'en præciseret i den delegerede forordning. Finanstilsynet anser derfor BRRD afsnit A for gennemført ved RTS'enden delegerede forordning.

RTS'en Den delegerede forordning er udtryk for minimumskrav til virksomheder, der ikke er underlagt forenkledede forpligtelser. Dvs. SIFI'er skal opfylde hele kapitel 1, afdeling 2 af den delegerede forordning RTS'en, men Finanstilsynet vil også kunne stille yderligere krav til indhold og ~~/~~ eller dokumentation for SIFI'er.

For virksomheder, som kan udarbejde forenkledede genopretningsplaner efter bekendtgørelsens § 2, har RTS'en reguleringsmæssige tekniske standard om indholdet af genopretningsplaner, som kapitel 1, afdeling 2 af den delegerede forordning er baseret på, indledningsvis en række betragtninger om udarbejdelse af genopretningsplan, som er relevante for alle de virksomheder, som er omfattet af RTS'en reguleringsmæssige tekniske standard, når de udarbejder og senere ajourfører genopretningsplanen.

Det er vigtigt, at virksomhederne har fokus på, at udarbejdelsen af genopretningsplan ikke blot er en planlægningsøvelse for, hvad der skal ske i krisetider. Genopretningsplanen skal udarbejdes før en krise, og dermed er planen også med til at definere, hvordan virksomheden skal indrette sig i almindelige tider. Derfor skal en genopretningsplan heller ikke forudsige, hvad der kan udløse en krise, men planen skal fokusere på, hvilke muligheder den enkelte virksomhed har i forhold til forskellige typer af kriser og dernæst analysere disse muligheds (genopretningstiltagenes) realisme og evne til at genoprette virksomheden i en krisesituation.

Valg af indikatorer er centralt i forbindelse med udarbejdelse af genopretningsplanen, og RTS'en delegerede forordning understreger, at brud på en indikator ikke nødvendigvis fører til iværksættelse af genopretningstiltag. En indikator er således ikke en udløsningsmekanisme, som altid fører til iværksættelse af genopretningstiltag. En indikator identificerer mulige tegn på, at en virksomhed er eller kan komme i krise, og skal afstedkomme en ledelsesmæssig opmærksomhed, eller styringsmæssig handling, jf. nedenfor,

men medfører ikke nødvendigvis behov for at gennemføre planens genopretningstiltag.

Det fremgår ~~videre~~ af RTS'den delegerede forordnings artikel 3, at en genopretningsplan mindst skal indeholde et resumé af planen, jf. artikel 4, en beskrivelse af virksomhedens ledelseforvaltning af genopretningsplanen, jf. artikel 5, en strategisk analyse, jf. artikel 6-12, en kommunikationsplan- og offentliggørelsesplan, jf. artikel 147 samt en analyse af forberedende tiltagforanstaltninger, der sikrer genopretningsplanens gennemførelse, jf. artikel 158.

Virksomheder, som er underlagt RTS'den delegerede forordning, dvs. alle realkreditinstitutter samt pengeinstitutter med en balance over 12 mia. kr. skal udarbejde en genopretningsplan, der indeholder de nævnte 5 områder. Virksomhederne kan ikke udelade et helt område med henvisning til comply or explain princippet, men resuméet efter artikel 4, kan være meget kortfattet for virksomheder, der ikke er SIFI'er.

Artikel 5 i RTS'den delegerede forordning understreger, at en genopretningsplan medvirker til at definere, hvordan virksomheden skal indrette sig generelt, herunder samspillet mellem kapital, likviditet, funding og risikostyring samt eskaleringsprocedurer og ansvar for godkendelse og udarbejdelse af genopretningsplanen. Der vil eksempelvis her kunne indgå en beskrivelse af genopretningsplanens forhold til kapitalfremskaffelsesplanen.

En virksomheds beskrivelse af den strategiske analyse jf. artikel 6 til 12 i RTS'den delegerede forordning kan variere i omfang, afhængig af virksomhedens størrelse, da et væsentligt element i den strategiske analyse er identifikationen af centrale forretningsområder og kritiske funktioner. SIFI'er vil forventeligt have mange centrale forretningsområder og kritiske funktioner, som skal beskrives, mens virksomheder med en balance over 12 mia. kr. forventes at have færre centrale forretningsområder.

Opfyldelse af RTS'den delegerede forordnings artikel 147 om kommunikation vil også variere i omfang afhængig af virksomhedens størrelse, og afsnittet skal beskrive både intern og ekstern kommunikation.

Endelig understreger RTS'den delegerede forordnings artikel 158 om forberedende tiltag, at genopretningsplanen blandt andet har til formål at undgå, at Finanstilsynet anvender beføjelserne i FIL kapitel 15 a til at gribe tidligt ind. Artikel 158 understreger således vigtigheden af, at genopretningsplanen bliver en integreret del af virksomhedens risikostyring. I genopretningsplanen skal virksomheden derfor forholde sig til de tiltag, den eventuelt vil skulle iværksætte i henhold til planen og vurdere, hvor effektive de er. Samtidig skal tidshorisonten for gennemførelsen af eventuelle tiltag også analyseres. Det skal klart fremgå af planen, at virksomheden kan genoprettes herefter.

4. ~~EBA-teknisk råd om~~ kritiske funktioner og centrale forretningsområder

Krav om identifikation og analyse af kritiske funktioner og centrale forretningsområder er et væsentligt element i udarbejdelse af genopretningsplan. Kravet om beskrivelse af kritiske funktioner indgår ikke i selve bekendtgørelsen, da Kommissionen skal komme med en delegeret retsakt, som vil være umiddelbart gældende.

Alle virksomheder med en balance over 1 mia. kr. skal forholde sig til spørgsmålet om kritiske funktioner og centrale forretningsområder. Virksomheder med en balance under 1 mia. kr. kan udarbejde meget forenklede genopretningsplaner jf. afsnit 2.1 og 2.2 og skal derfor ikke beskrive kritiske funktioner.

Kravet om beskrivelse af kritiske funktioner og centrale forretningsområder følger også af RTS'den delegerede forordnings artikel 67.

4.1. Kritiske funktioner

For virksomheder med en balance mellem 1 og 12 mia. kr. vil det være tilstrækkeligt, at beskrivelsen af kritiske funktioner henviser til afviklingslovens almindelige bemærkninger punkt 4.2., hvor der er følgende definition af begrebet kritiske funktioner:

”Ved kritiske funktioner forstås aktiviteter m.v., hvis ophør vil kunne forstyrre ydelser, der er af afgørende betydning for realøkonomien eller forstyrre den finansielle stabilitet. Dette kan fx for pengeinstitutter være instituttets betalingsformidling, der er nødvendig for kunders (både private og erhverv) daglige transaktioner. For realkreditinstitutter kan udstedelse af særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer anses som en kritisk funktion i forhold til det danske boligfinansieringsmarked.”

Forskellen mellem kritiske funktioner og centrale forretningsområder ligger i aktivernes påvirkning. Kritiske funktioner skal vurderes i forhold til deres vigtighed for økonomien og markederne og dermed den finansielle stabilitet, hvorimod centrale forretningsområder skal vurderes i forhold til, hvor vigtige aktiviteterne er for virksomheden selv. Der ses et separat afsnit om centrale forretningsområder nedenfor.

For SIFI'er og virksomheder med en balance over 12 mia. kr. vil genopretningsplanen skulle indeholde en udførlig stillingtagen til kritiske funktioner.

Ved vurderingen af, om en funktion er kritisk, skal det vurderes, om funktionen kan substitueres af andre markedsdeltagere med et acceptabelt resultat til følge set i forhold til en sammenlignelig udstrækning af funktionen, sammenlignelig kvalitet, omkostninger forbundet med funktionen og en acceptabel tidshorisont. Hvis det er muligt at substituere ud fra disse kriterier, er funktionen umiddelbart ikke at betragte som en kritisk funktion, med mindre tilliden i markedet generelt vil blive negativt påvirket af ophøret. Jo mere synlig eller offentlig kendt (af modparter) en funktion er, desto større er risikoen for en negativ indvirkning på markedernes tillid ved et ophør. Denne virkning forstærkes ved virksomhedens eventuelle indbyrdes sammenhæng med andre virksomheder.

4.2. Kritiske ydelser Centrale forretningsområder

~~For virksomheder, som indgår i en koncern, vil genopretningsplanen også skulle forholde sig til, om der er kritiske ydelser, som skal beskrives. De kritiske ydelser er tæt knyttet til de kritiske funktioner. Kritiske ydelser er de underliggende aktiviteter, ydelser eller transaktioner, som udføres for en eller flere virksomheder inden for koncernen, og som er afgørende for udførelsen af en eller flere kritiske aktiviteter, hvorfor ophøret heraf vil kunne føre til manglende evne til eller alvorlige hindringer for udførelsen af kritiske funktioner for realøkonomien og de finansielle markeder. Kritiske ydelser kan også være outsourcet.~~

~~Begrebet kritiske ydelser indgår ikke i BRRD, men det nævnes i Financial Stability Board Guidance og det forventes at blive en del af den retsakt, som Kommissionen forventes at udstede om kritiske funktioner m.v.~~

~~SIFI'er bør derfor allerede nu begynde at forholde sig til sondringen mellem kritiske funktioner, kritiske ydelser og centrale forretningsområder. For SIFI'er og virksomheder med en balance over 12 mia. kr. vil genopretningsplanen skulle indeholde en udførlig stillingtagen til centrale forretningsområder.~~

Virksomheder med balancer tæt på 12 mia. kr. skal overveje, om der er centrale forretningsområder, som skal beskrives, jf. nedenfor.

Centrale forretningsområder er forretningsområder og hertil knyttede ydelser, der repræsenterer væsentlige kilder til indtægter, fortjeneste eller franchiseværdi for en virksomhed eller en koncern, som en virksomhed er en del af. Der er dog ikke nødvendigvis en sammenhæng mellem en virksomheds indtjeningsområder og centrale forretningsområder. F.eks. kan en virksomhed yde en service, som ikke direkte er særlig profitabel for virksomheden - måske genererer den endda tab - men den genererer så stor franchiseværdi for virksomheden, at den er central for virksomheden som sådan.

Den væsentligste forskel på kritiske funktioner og centrale forretningsområder skal således findes i den indvirkning, aktiviteterne har: Kritiske funktioner skal vurderes på baggrund af disses betydning for den finansielle stabilitet, mens centrale forretningsområder skal vurderes ud fra vigtigheden heraf for selve virksomheden.

4.3. Centrale forretningsområderbundethed

For virksomheder, der har identificeret kritiske funktioner eller centrale forretningsområder, vil genopretningsplanen også skulle forholde sig til, om der er operationel forbundethed, som skal beskrives. Den operationelle forbundethed er tæt knyttet til både de kritiske funktioner og centrale forretningsområder. Forbundethed er de underliggende aktiviteter, ydelser eller transaktioner, som udføres for en eller flere virksomheder inden for koncernen, og som er afgørende for udførelsen af en eller flere kritiske aktiviteter, eller driften af centrale forretningsområder, hvorfor ophøret heraf vil kunne føre til manglende evne til eller alvorlige hindringer for udførelsen af kritiske funktioner for realøkonomien og de finansielle markeder, eller som ville påvirke den fortsatte drift af centrale forretningsområder. Der kan også være forbundethed med tjenester, som er outsourcet.

For SIFI'er og virksomheder med en balance over 12 mia. kr. vil genopretningsplanen skulle indeholde en udførlig stillingtagen til centrale forretningsområder.

Virksomheder med balancer tæt på 12 mia. kr. skal overveje, om der er centrale forretningsområder, som skal beskrives, jf. nedenfor:

Centrale forretningsområder er forretningsområder og hertil knyttede ydelser, der repræsenterer væsentlige kilder til indtægter, fortjeneste eller franchiseværdi for en virksomhed eller en koncern, som en virksomhed er en del af. Der er dog ikke nødvendigvis en sammenhæng mellem en virksomheds indtjeningsområder og centrale forretningsområder. Fx kan en virksomhed yde en service, som ikke direkte er særlig profitabel for virksomheden – måske genererer den endda tab – men den genererer så stor franchiseværdi for virksomheden, at den er central for virksomheden som sådan.

Den væsentligste forskel på kritiske funktioner og centrale forretningsområder skal således findes i den indvirkning, aktiviteterne har: Kritiske funktioner skal vurderes på baggrund af disses betydning for den finansielle stabilitet, mens centrale forretningsområder skal vurderes ud fra vigtigheden heraf for selve virksomheden.

5. Scenarier med alvorlig makroøkonomisk og finansiell stress

Det fremgår af bekendtgørelsens § 4, at en genopretningsplan skal indeholde en række scenarier, som vurderes relevante for den pågældende virksomhed. Dette betyder, at stressscenarierne skal afspejle instituttets specifikke risici.

Formålet med udarbejdelse af stressscenarier er, at danne grundlag for virksomhedens analyse af, hvor grænseværdierne for genopretningsplanens indikatorer skal placeres. Dette gør virksomheden ved at sammenholde hastigheden for reduktion i indikatoren som følge af stressscenariet med tidshorisonten for de valgte genopretnings tiltag. Mest effektivt er det, hvis stresstesten presser virksomheden helt ned til tidspunktet for en mulig afvikling, således det kan ses, hvor tidligt planen skal aktiveres for at kunne gennemføre de relevante tiltag. Virksomheder med meget høj likviditets- eller kapitaloverdækning kan have svært ved at lave et tilstrækkeligt hårdt stressscenarie, som stadig er realistisk, hvis der stresses på baggrund af den aktuelle situation. Institutterne bør derfor teste sine valgte indikatorer ved at starte sit stress ved et kapitalniveau svarende til instituttets estimerede røde indikator, og forholde sig til tidshorisonten for brud med det regulatoriske krav, ved fortsat stress.

Stressscenarierne er også med til, at virksomheden i højere grad bliver klar over potentielle risici og eventuelle tiltag og løsningsmodeller med henblik på genopretning. Det er derfor væsentligt, at stressscenarierne belyser virksomhedens følsomhed over for konjunkturudviklingen i et stresset scenarie. Det er ligeledes væsentligt, at stressscenarierne belyser virksomhedens følsomhed på mikroniveau, dvs. de særlige følsomheder og risici, som virksomheden står over for. Her bør virksomheden især se på

branchefordeling i udlånsporteføljen samt virksomhedens nedskrivningshistorik.

Det fremgår af bekendtgørelsens bilag 1, at en genopretningsplan bør indeholde mindst 3 scenarier for at sikre dækning af en begivenhed, som berører hele systemet, en begivenhed som berører den enkelte virksomhed samt en kombination, som berører hele systemet og den enkelte virksomhed.

Videre fremgår det af bilag 1, at genopretningsplanen for SIFI'er bør indeholde mindst 4 scenarier.

Virksomheder, der i medfør af bekendtgørelsens § 2, stk. 2-3, kan udarbejde forenklede genopretningsplaner, vil kunne anvende færre end 3 scenarier. Det fremgår således af retningslinjerne for mulige scenarier til brug i genopretningsplaner, at retningslinjerne også er underlagt artikel 4 i BRRD om forenklede forpligtelser.

Særligt virksomheder omfattet af § 2, stk. 3, kan nøjes med scenarier, som er relateret til virksomheden selv, med mindre virksomheden har en særlig høj koncentration af risiko inden for en bestemt sektor. Der vil det være nødvendigt at forholde sig til makroøkonomiske risici inden for denne sektor. F.eks. vil en virksomhed, der har en stor landbrugseksposering skulle forholde sig til udviklingen i råvarepriser og afregningspriser på fremstillede varer, — Rus — land-krise m.v. For virksomheder med en stor ejendoms eksposering kan det være relevant med stressede renteniveauer, ejendomspriser, samt generel udvikling i det samfundsmæssige væksthiveau m.v.

I forhold til bekendtgørelsens krav i § 4 om stressscenarier gælder det i øvrigt generelt, at det er afgørende, at der anvendes scenarier, der er relevante for den pågældende virksomhed, hvor der typisk skal ses på følgende scenarier:

- a) En systemisk begivenhed kan tage udgangspunkt i et relevant historisk makroøkonomisk tilbageslag, herunder eventuel likviditetsknapthed, (f.eks. kriseårene 2008-12) og de for virksomheden historisk observerede tab, herunder en vurdering af de tiltag, virksomheden historisk har benyttet til at imødegå de heraf afledte tab. Valg af systemisk begivenhed bør også inddrage en vurdering af de særlige makroøkonomiske risici, der måtte gøre sig gældende fremadrettet.
- b) En idiosynkratisk begivenhed afdækker effekten af en institutspecifik ugunstig begivenhed eller begivenheder, f.eks. en forøgelse af virksomhedens nedskrivningsprocent, store enkeltstående tab, ekstraordinære fald i sikkerhedsværdierne af belånte ejendomme, fald i afregningspriser i landbruget eller øvrige ugunstige begivenheder som vurderes relevante ud fra virksomhedens forretningsmodel, herunder f.eks. tab af indlånskunder. Denne type stressscenarier er især relevante for mindre institutter, som udarbejder et begrænset antal stressscenarier.
- c) En kombination af begivenheder af både systemisk og idiosynkratisk karakter afdækker effekten fra en kombination af a)+b).

I forhold til en systemisk begivenhed vil Finanstilsynet på Finanstilsynets hjemmeside to gange årligt offentliggøre et simuleret makroøkonomisk stressscenarie, som Finanstilsynet i forvejen anvender i arbejdet med stresstest af kreditinstitutter, herunder de makroøkonomiske stresstest, som IRB-institutter udarbejder årligt. Dette stressscenarie kan virksomheder benytte som udgangspunkt ved udarbejdelse af makroøkonomiske stressscenarier til genopretningsplanen, jf. bekendtgørelsens § 4. Det kan dog være nødvendigt, at instituttet selv korrigerer stressscenariets parametre for at sikre den fornødne hårdhed af scenariet til brug for genopretningsplanen, jf. at scenariet skal have en grad af hårdhed, som bringer instituttet tæt på genopretningsregulatoriske krav.

5.1. Likviditetsstresstest i forhold til genopretningsplaner

Når en virksomhed omfattet af bekendtgørelsen § 2, stk. 3, i genopretningsplanen skal opstille scenarier for den disponible likviditet vil det i et vist omfang være muligt at anvende Lokale Pengeinstitutters (LO-PIs) stresstest under tilsvarende betingelser, som er skitseret i vejledning om risikostyring på likviditetsområdet.

I forhold til genopretningsplaner og kravet om stresstest, så vil en virksomhed som udgangspunkt kunne anvende dens eksisterende stresstest på likviditetsområdet, men virksomheden bør overveje at genberegne stresstestene med parametervalg, der giver anledning til væsentligt hårdere stressbetingelser end de forudsætninger, virksomheden sædvanligvis lægger til grund i deres løbende risikostyring på likviditetsområdet, således at stresstesten viser udviklingen, helt til instituttet er tæt på lovens minimumskrav. Som anført ovenfor bør instituttet teste sine indikatorer ved at starte stress testen ved det valgte niveau for likviditetsindikatoren, og analyserer tidshorisonten til brud med det regulatoriske krav.

I praksis vil virksomheder, som anvender LOPI's stresstest model, kunne nøjes med at ændre på parametre i et Excel-ark (LOPI-modellen) og se, hvilke resultater dette giver anledning til, og om genopretningsplanen evt. skal justeres som følge af stresstestens resultater. Finanstilsynet vil normalt acceptere, at virksomheden, som dokumentation for de udførte stresstest, printer de relevante sider i Excel-arket ud og daterer dem samt kort beskriver de udførte stresstest i et dokument ved siden af.

6. Kvalitative og kvantitative indikatorer

Finanstilsynet har i bekendtgørelsens §§ 5-9 gennemført artikel 9 i BRRD samt dele af EBA's retningslinjer om en minimumsliste af kvantitative og kvalitative indikatorer for genopretningsplaner.

EBA's retningslinjer er udtryk for en minimumsliste. For danske virksomheder kan det i tilknytning hertil i forbindelse med fastsættelse af indikatorer i genopretningsplanen også være relevant at inddrage tilsynsdiamantens pejlemærker. Tilsynsdiamanten udtrykker, hvad Finanstilsynet som udgangspunkt anser for at være virksomhed med forhøjet risiko, og således hvornår Finanstilsynet vil overveje at anvende tidlig indgriben beføjelser. Virksomhederne bør derfor overveje at fastsætte kvantitative indikatorer i forhold til tilsynsdiamantens [fem](#) pejlemærker.

I forhold til indikatorer gælder generelt, at de kvantitative indikatorer skal ligge før et eventuelt lovkrav på området.

Formålet med indikatorer er at fremme, at virksomhederne selv kan iværksætte eventuelle tiltag i henhold til genopretningsplanen med henblik på genopretning. Indikatorerne understøtter således, at genopretningsplanen er et ledelsesværktøj. Genopretningsplanens indikatorer kan ses som resultatet af genopretningsplanen, hvor udvælgelsen af indikatorer afspejler instituttets risici, og kalibreringen er resultatet af en analyse på baggrund af resultaterne fra stressscenarierne sammenholdt med tidshorisonten for genopretningstiltag. Disse aspekter uddybes nedenfor.

Når en virksomhed i forbindelse med udarbejdelse af genopretningsplan skal vælge indikatorer er det centrale, at indikatoren skal kunne advare om en u hensigtsmæssig udvikling i væsentlige områder i virksomhedens risikounivers tilstrækkeligt tidligt til, at virksomheden kan iværksætte modgående foranstaltninger, hvorfor indikatorerne inddrager både kvalitative og kvantitative-, interne og eksterne- samt historisk målbare og fremadskuende indikatorer.

Der er i bekendtgørelsens bilag 2 i alt 15 indikatorer, der som udgangspunkt er relevante. Indikatorerne er inddelt i 6 kategorier. Virksomheden skal som minimum medtage indikatorer fra kategori 1-4 (kapital, likviditet, profitabilitet og kvalitet af aktiverne). For kategori 5-6 (markedsbaserede og makroøkonomiske indikatorer) kan virksomheden forholde sig til relevansen af at medtage indikatorer fra disse kategorier.

SIFI'er samt virksomheder omfattet af bekendtgørelsens § 2, stk. 2 og 3, skal således forholde sig til hver

af de 15 indikatorer og enten definere et relevant niveau for indikatoren og specificere, hvilke tiltag et brud giver anledning til, eller forklare, hvorfor den pågældende indikator ikke er relevant for virksomheden (hvilket eksempelvis kan begrundes med virksomhedens risikoprofil, forretningsomfang eller forretningsmodel). Virksomheder omfattet af bekendtgørelsens § 2, stk. 4, skal ikke begrunde et eventuelt fravalg af indikator, jf. denne vejlednings afsnit 2.3.

Tiltag ved brud på en indikator omfatter eskalations- og beslutningsprocesser, herunder overvejelser om involvering af bestyrelse, information til Finanstilsynet, samt overvejelser om de handlinger, der kan iværksættes ved brud på indikatorerne.

~~Nogle indikatorer vil naturligt indgå i virksomhedens overvågning og rapportering omkring den normale drift (for eksempel som en del af virksomhedens risikoappetit), og et brud på disse indikatorer kan føre til en orientering af direktion og bestyrelse samt beslutning om eventuel iværksættelse af en række tiltag, der har til formål at reetablere normal drift. Et brud på disse indikatorer kan således opfattes som tidlige advarselssignaler om, at rammerne for almindelig drift er blevet udfordret i en eller flere dimensioner. Dette kunne f.eks. være indikatorer af mere flygtig og kvalitativ karakter, samt indikatorer, der ikke direkte retter sig mod virksomhedens egne nøgletal.~~

Andre Nogle indikatorer vil både kunne anvendes til at give tidlige advarselssignaler og til at vise, at det stressniveau virksomheden befinder sig i, nødvendiggør en overvejelse af genopretnings tiltag. Indikatorer der knytter sig til kapital og likviditet, men også til profitabilitet eller til kvaliteten af bankens aktiver, dvs. indikatorer i kategori 1-4 er specielt relevante i denne forbindelse.

I forhold til valg af indikatorer er det væsentligt, at virksomheden sikrer konsistens og sammenhæng mellem indikatorer, der anvendes som tidlige advarselssignaler og/eller genopretning med de allerede eksisterende risikostyringsværktøjer og beredskabsplaner jf. også afsnit 2.6.

Derfor er det også, som det fremgår af retningslinjerne om indikatorer i genopretningsplaner, relevant for virksomheden ved fastsættelse af indikatorer at overveje at anvende en form for trafiklysmodel med henblik på at informere virksomhedens ledelse om, at virksomhedens situation udvikler sig negativt i retning mod de kvantitative indikatorer. Såfremt virksomheden vælger at anvende en trafiklysmodel, skal der være tilstrækkelig afstand mellem rødt og gult lys til, at virksomheden kan følge udviklingen fra et tidligt stadie af negativ udvikling, til denne skal træffe decideret beslutning om eventuelle genopretnings tiltag. Som udgangspunkt bør virksomhedens røde og gule kapitalindikatorer f. eks. ikke lægge tættere end 2,5 pct.point fra hinanden, men den præcise afstand bestemmes på baggrund af instituttets konkrete vurdering.

For så vidt angår kapitalindikatorer henvises til retningslinjerne for minimumslisten over kvalitative og kvantitative indikatorer i genopretningsplaner pkt. 21-25. Det fremhæves her, at det fremgår af pkt. 25, at: "tærsklerne for indikatorer på grundlag af lovregulerede kapitalkrav bør kalibreres af virksomheden på passende niveauer for at sikre en tilstrækkelig afstand fra en overskridelse af de kapitalkrav, der gælder for virksomheden (herunder minimumskravene til kapitalgrundlaget som anført i artikel 92 i forordning (EU) 575/2013 og yderligere kapitalgrundlagskrav i henhold til artikel 104, stk. 1, litra a), i direktiv 2013/36/EU, men uden hensyntagen til eventuelle bufferkrav, der er fastsat i afsnit VII, kapital 4, i direktiv 2013/36/EU). " Dette betyder, at virksomhederne kalibrerer deres kapitalindikator ved at lave et hårdt stress af det valgte grænseniveau for kapitalindikatoren, og sammenholder dette med tidshorisonten for implementering af kapitalgenopretnings tiltagene. Sker der ikke brud med solvensbehovet/kapitalgrundlaget inden for den tidshorisont, som kapitalgenopretnings tiltagene har, så vil grænseværdien være tilstrækkelig forsigtig. Det samme er gældende for likviditetsindikatorer.

EBA's retningslinjer om indikatorer, pkt. 25, vedrører tærskelværdier fastsat i forhold til risiko for overskridelse af den lovregulerede kapital og fastsætter generelt, at udgangspunktet for fastsættelse af en tærskelværdi skal ske på grundlag af minimumskapitalkravet, jf. CRR artikel 92, og yderligere

kapitalkrav under søjle 2, jf. § 124 i lov om finansiel virksomhed. At retningslinjerne vælger dette som generelt udgangspunkt skal ses i lyset af, at virksomhederne ikke nødvendigvis generelt må anse det som nødvendigt at igangsætte genopretningstiltag forud for brud på bufferkravene. Det vil f.eks. være tilfældet, hvis investorer i egentlige kernekapitalinstrumenter eller hybride kernekapitalelementer vurderes at kunne acceptere, at udlodningen vil blive indstillet eller begrænset ved et brud på bufferkravene. Virksomheden bør dog også overveje, om dennes valg af genopretningstiltag kan iværksættes ved brud på det kombinerede kapitalbufferkrav, da det kan påvirke mulighederne for at skaffe kapital i markedet, hvis virksomheden er underlagt udlodningsbegrænsninger.

Afgørende for institutternes fastsættelse af indikatorværdier vil, som det fremgår ovenfor, være en analyse af effekten af genopretningsplanens stressscenarier holdt op imod de udvalgte genopretningsmodellers (eller genopretningstiltag) tidshorisont således, at indikatorerne sættes tilstrækkeligt tidligt til, at det er realistisk for instituttet at kunne nå at reagere.

EBA's retningslinjer fastslår i pkt. 14 og 15, at listen over indikatorer ikke er udtømmende, og at sættet af indikatorer skal være tilpasset virksomhedens forretningsmodel og dens risikoprofil.

Nedenfor følger et eksempel, som illustrerer, at der kan være specifikke forhold i en virksomheds forretningsmodel og dens risikoprofil, som kan indebære, at der skal tages højde for bufferkrav.

Sparekasse X har vurderet, at det ikke er konsistent med dens forretningsmodel at komme i konflikt med kapitalbufferne, da det vil kunne begrænse sparekassens mulighed for at betale rente på garantbeviser.

Sparekassen er særligt eksponeret mod landbrug. Sparekassen har opstillet en række stressscenarier. Det scenarie, der har den største effekt på CET1-ratio er landbrugsrelateret og giver et fald i denne ratio på 4 pct. point.

Sparekassen har identificeret 3 tiltag:

- Salg af filial
- Forøgelse af garantkapital
- Forøgelse af ansvarlig kapital.

Filialen er i sig selv landbrugstung. Sparekassen vurderer derfor ikke, at det er realistisk, at filialen kan sælges i et sådan scenarie. Sparekassen vurderer ligeledes ikke, at der er stor sandsynlighed for, at der kan hentes garantkapital i en landbrugskrise med sparekassens eksponering mod denne sektor.

En forøgelse af ansvarlig kapital vil ved sparekassens kapitalstruktur ikke frigøre CET1 kapital til opfyldelse af bufferne.

Sparekassens søjle II tillæg er 1 pct. point, og sparekassen vurderer, at dette vil stige til 2 pct. point i det nævnte scenarie. CET1 kravet er på 4,5 pct. og kapitalbevaringsbufferen er på 2,5 pct. Summen af disse elementer er 4,5 pct. + 2,5 pct. + 2 pct. = 9 pct.

Da sparekassen ikke vil i konflikt med bufferne og ikke har effektive modvirkende foranstaltninger, vælger den rødt lys indikator på 13 pct. CET1. (9+4). Sparekassen vælger en gult lys indikator, der ligger ~~et~~ 2,5 pct. point højere – dvs. 15,54 pct.

Hvis sparekassen vurderede, at der kunne hentes ansvarlig kapital i det nævnte scenarie, og der med sparekassens aktuelle kapitalstruktur kunne frigøres 1 pct. point CET1 herved, ville de nævnte procenter for indikatorerne være lavere. Hvis sparekassen f.eks. vurderer, at der kan hentes ansvarlig kapital, hvis CET1 er over 13,5 pct. vil gul indikator kunne sænkes til 13,5 pct., mens rød fortsat vil 13 pct., så kassen fortsat har lidt råderum i forhold til overvejelser om indhentelse af ansvarlig kapital i forhold til den tidshorisont, som sparekassen har vurderet.

I eksemplet har sparekassen vurderet, at det ikke er konsistent med dens forretningsmodel, hvis dens

mulighed for at betale rente på garantbeviser begrænses. Derfor anser sparekassen specifikt, at der skal være en indikator, der sikrer genopretnings tiltag forud for et stop for eller en begrænsning på udlodning, så denne situation ikke indtræffer.

I det konkrete eksempel vil sparekassen skulle udarbejde og indsende en kapitalbevaringsplan ved et niveau for CET1 på 9 pct. Ved dette niveau er der således mulighed for restriktioner på udlodning, hvis Finanstilsynet ikke godkender kapitalbevaringsplanen. I det konkrete eksempel vil der automatisk indtræde restriktioner på sparekassens udlodning ved et niveau for CET1 på 7 pct. som følge af et maksimalt udlodningsbeløb.

I eksemplet er forudsat, at sparekassen vil have sikkerhed for at kunne foretage udlodning, hvorved tærskelværdien er fastsat efter at undgå indsendelse af en kapitalbevaringsplan, idet det i en kapitalbevaringsplan kan være nødvendigt at indarbejde begrænsning på udlodning som et tiltag, eller idet Finanstilsynet kan indføre restriktioner på udlodning.

Formålet med likviditetsindikatorer er nærmere beskrevet i retningslinjernes pkt. 26-31.

Formålet med Rentabilitetsindikatorer (profitabilitetsindikatorer) er angivet i retningslinjernes pkt. 32-33.

~~Finanstilsynet kan i den forbindelse oplyse om afkastningsgraden eller egenkapitalafkastet, at afkastningsgraden beregnes som resultat efter skat / samlede aktiver.~~

~~For gruppe 3 institutter var afkastningsgraden ultimo 2014 i gennemsnit (vægtet) 0,44 pct.~~

~~Egenkapitalens forrentning efter skat beregnes som: Periodens resultat efter skat i procent af gennemsnitlig egenkapital. Den gennemsnitlige egenkapital er beregnet som et simpelt gennemsnit af primo og ultimo egenkapital.~~

~~For gruppe 3 institutter var egenkapitalforrentningen efter skat ultimo 2014 i gennemsnit (vægtet) 3,7 pct.~~

Indikatorer for aktivernes kvalitet er nærmere beskrevet i retningslinjernes pkt. 34-36. I forhold til indikatoren om tilvækst i lån med restance eller lån med tilbagebetalingsproblemer bemærkes, at restancedefinitionen er 90 dage, og at tilvæksten skal måles på samme tidspunkt. For en nærmere afgrænsning af denne indikator herunder lån med tilbagebetalingsproblemer se også "Vejledning om indberetning af NPL og kreditlempelser" på Finanstilsynets hjemmeside. Denne indikator kan opgøres årligt eller kvartalsvist.

~~I forhold til coverage ratio findes denne ved at se på individuelle nedskrivninger i forhold til lån, hvorpå der er taget individuelle nedskrivninger.~~

Formålet med de markedsbaserede indikatorer er angivet i retningslinjernes pkt. 37 og målet med de makroøkonomiske indikatorer er nærmere beskrevet i retningslinjernes pkt. 38-40.

Endelig fremgår det af EBA's retningslinjer om en minimumsliste af kvantitative og kvalitative indikatorer for genopretningsplaner, at de kompetente myndigheder skal godkende indikatorer i forbindelse med myndighedens vurdering af genopretningsplanen. Det betyder, at Finanstilsynet konkret skal godkende de indikatorer, som virksomheden fastsætter i genopretningsplanen. Finanstilsynet skal ikke godkende genopretningsplanen i sin helhed men skal foretage en samlet vurdering af genopretningsplanen. Finanstilsynet vil i den forbindelse skulle følge Kommissionens ~~kommende~~ delegerede forordning om vurderingen af genopretningsplaner i henhold til BRRD artikel 6(8). Finanstilsynet vil i tilsynet med genopretningsplaner holde fast i, at genopretningsplanen først og fremmest er et ledelsesværktøj, som virksomheden skal indarbejde i den generelle risikostyring af virksomheden. Virksomheden Instituttet er således først forpligtet til at underrette Finanstilsynet ved brud på en rød indikator, hvis virksomheden anvender trafiklysmodellen. Har virksomheden udelukkende sat én grænseværdi for en indikator, skal Finanstilsynet orienteres ved brud på denne uanset hvilken farveangivelse indikatoren har i

genopretningsplanen.

7. Genopretningsmodeller og genopretningstiltag

Det fremgår af den delegerede forordnings art. 8 og 9, at virksomheden skal opsætte en række genopretningsmodeller, som har til formål at afhjælpe scenarier med finansiell stress. Genopretningsmodellerne skal indeholde en række "handlinger" (genopretningstiltag), som er nødvendige for at opretholde eller genoprette levedygtigheden og den finansielle stilling, for den genopretningstiltagene vedrører.

Hver genopretningsmodel skal beskrives på en sådan måde, at virksomheden kan vurdere dens virkning og gennemførlighed. Her er det især relevant at holde tidshorisonten for gennemførelse af genopretningsmodellen for øje, samt genopretningsmodellens effekt på de relevante indikatorer, og realismen af genopretningsmodellen også på forskellige tidspunkter af virksomhedens finansielle situation (er det f.eks. realistisk at hente finansiering i markedet, hvis der, gennem en markedsmeddelelse, er meldt ud, at virksomheden er pålagt udlodningsbegrænsninger?)

Genopretningsmodellerne skal i henhold til den delegerede forordning indeholde alle følgende delelementer, jf. art. 9-12, som yderligere specificerer kravene til de enkelte elementer: 1) En beskrivelse af handlinger, ordninger og foranstaltninger til genopretning, 2) En konsekvensanalyse, 3) En gennemførlighedsvurdering og 4) en analyse af, hvordan funktioner videreføres i forbindelse med modellens gennemførelse. Genopretningsmodellerne skal dække alle de modeller, som kan anvendes i forbindelse med de stressscenarier, som planen indeholder, og genopretningsmodellerne skal dække alle koncernens enheder, som er omtalt i genopretningsplanen.

I forbindelse med udarbejdelse af planen er det vigtigt, at der tages stilling til alle mulige genopretningstiltag, som er aktuelle for hver af de enheder, som er omfattet af genopretningsplanen. Hvis der er tale om enheder, som falder under kritiske funktioner, centrale forretningsområder eller har forbundethed til disse, forventes en behandling af genopretningstiltag på linje med genopretningstiltag for moderkoncernen, men kan også omfatte frasalg af enheden. Er der tale om enheder, som ikke falder i ovenstående kategorier, kan det være tilstrækkeligt at beskrive enhedens afvikling eller salg.

Planen skal indeholde en analyse af, hvilke konsekvenser planens gennemførelse vil have både for koncernen og eventuelle kritiske funktioner eller centrale forretningsområder, men også for eksterne virkninger og systemiske følger.

For at sikre planens gennemførlighed skal virksomheden for hver genopretningsmodel vurdere eventuelle risici i forbindelse med modellens gennemførelse samt en vurdering af eventuelle hindringer for modellens gennemførelse, og hvordan disse kan afhjælpes. Det vil også være relevant at vurdere, hvad der rent praktisk skal gøres for at sætte et tiltag i værk (f.eks. udarbejdelse af prospekt, kontakt til advokat eller revisor etc.), og ved genopretningsmodeller, som er afhængig af aftagere (f.eks. frasalg af filial eller udstedelse af hybrid kernekapital/ansvarlig kapital), bør der være en analyse, hvem der kunne være potentielle aftagere, og som derfor bør kontaktes.

Der skal ske en vurdering af, hvordan der opretholdes interne funktioner (eksempelvis IT-systemer, leverandører og menneskelige ressourcer) samt af adgangen til markedsinfrastruktur (f.eks. clearings- og afregningsfaciliteter og betalingssystemer).

8. Fusionsparter

Alle virksomheder skal angive potentielle fusionsparter i genopretningsplanen, eller beskrive, hvorfor fusion ikke er mulig eventuelt på grund af virksomhedens særegne forretningsmodel. Analysen af fusionsparter bør også tage hensyn til negative konsekvenser af fusionen, herunder som minimum, hvad omkostningerne ville være, hvis der foreslås at fusionere med en virksomhed, som anvender en anden datacentral end den virksomheden selv anvender.